

SBM1289 Låsby III, Jens Martin Knudsens vej

Kulturhistorisk rapport for udgravning

Kulturhistorisk rapport for systematisk udgravning af 3 arealer på i alt 7448m². Der blev udgravet beboelsesområde med 3 huse fra yngre romersk jernalder/ældre germansk jernalder (ca. 300-500), tilhørende småhuse og aktivitetsområde med masser af gruber. Der er udgravet fire jernudvindingsovne og en snes aflange, ejendommelige gruber, som måske har været anvendt til fremstilling af hør. Udført af daglig leder Louise Søndergaard for Skanderborg Museum, feb-marts 2012.

SKANDERBORG MUSEUM

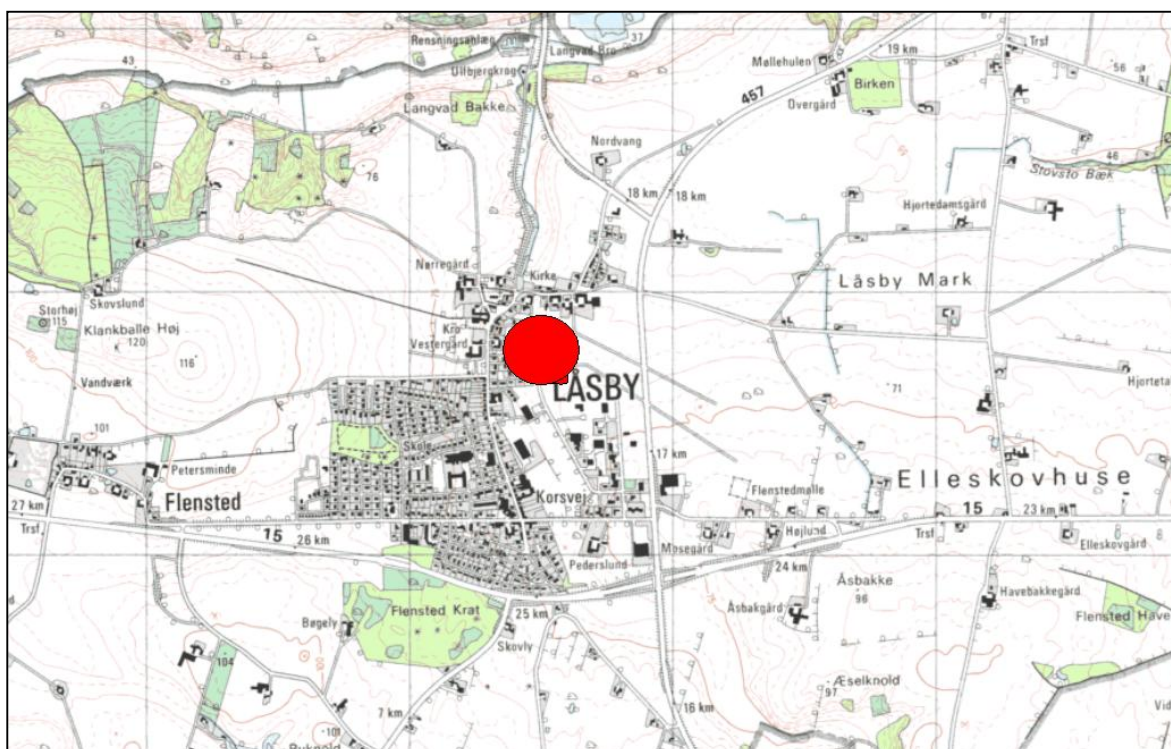
Indhold

Undersøgelsens forhistorie	3
Administrative data	3
Topografi, terræn og undergrund	4
Undersøgelsens resultater	5
Bebyggelsen – Felt 1	7
Firstolpe-anlæg/staklader:	10
K22/A604 Grubehus:	11
Aktiviteter/produktion:	15
Jernudvinding:	15
Hørproduktion?:	17
Felt 2:	20
Felt 3:	21
Sammenfattende:	22
Fremtidigt arbejde på stedet	23
Tidstavle	24

Undersøgelsens forhistorie

I forbindelse med en forestående parceludstyknings i lokalplanområde 1053 - Låsby, anmodede Skanderborg Kommune om en arkæologisk forundersøgelse af det ca. 2ha store areal, matr. nr. 7ct og 7cs, Låsby By, Låsby. På baggrund af resultaterne af forundersøgelsen blev 3 arealer på i alt 7448m² udpeget til systematiske undersøgelser.

De pågældende arealer befinder sig under 250m SØ for den middelalderlige kirke i Låsby. Silkeborg Museum har tidligere udført arkæologiske forundersøgelse på Jens Martin Knudsens Vej, og her fandtes spredte spor af jernalderbebyggelse, som dog ikke førte til egentlig arkæologisk undersøgelse. Herudover er der i forbindelse med udjævning til boldbane i 1950'erne påtruffet en fin urnegrav fra jernalder i den nordlige kant af området.

Denne beretning dækker hele den systematiske undersøgelse.

Administrative data

Forundersøgelserne blev udført d. 21-24. november 2011. Den 9. februar 2012 retter Skanderborg Kommune henvendelse til Museet om, at de ønsker at få foretaget de systematiske undersøgelser snarest muligt, og Skanderborg Museum indsender budgetudkast til Kulturarvsstyrelsen.

D. 23. februar godkender Kulturarvsstyrelsen budgettet.

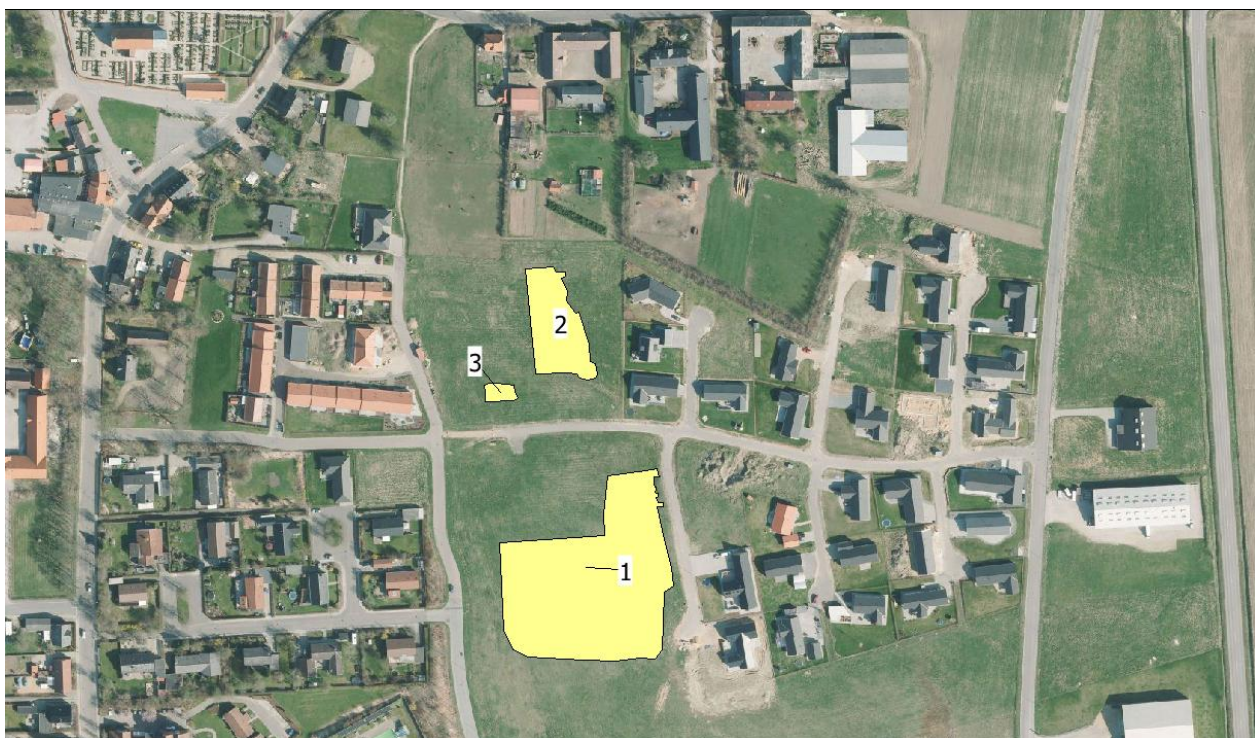
D. 1. marts godkender bygherre budgettet.

Bygherre er Skanderborg Kommune Teknik og Miljø, Vej og Trafik, og det er dem, der finansierer forundersøgelsen. Den ansvarshavende hos Skanderborg Kommune er Henriette Lund Momme fra Juridisk afdeling.

Skanderborg Museum er ansvarlig for undersøgelsen samt opbevaring af originaldokumentation og indsamlede genstande efter undersøgelsens afslutning.

Topografi, terræn og undergrund

Aralet udgøres af et - ved første øjekast - relativt fladt terræn med en let forhøjning på den sydlige del. Vest for aralet falder terrænet ned mod den middelalderlige del af Låsby med Kirken som den nordlige grænse af denne lavning.

Oversigt over de til systematisk udgravning udpegede felter henholdsvis nord og syd for Jens Martin Knudsens Vej. Øverst i venstre hjørne ligger den middelalderlige Låsby Kirke.

I det største af udgravningsfelterne syd for vejen, var bebyggelsen tydeligvis anlagt på den højestliggende, meget grusede del af arealet. I den østlige del af feltet sås vådbundsområder både i nord- og i sydenden, og det var her omkring at aktivitetsområderne var placeret. De topografiske forhold på stedet er altså med al tydelighed indgået i overvejelserne omkring bebyggelsens struktur.

Undersøgelsens resultater

I alt blev der i undersøgelsen indmålt 687 anlæg. Langt hovedparten af anlæggene er stolpehuller: 407stk, som hovedsageligt koncentrerer sig i felt 1. Af stolperne kunne der udredes 3 tre-skibede huse og 9 staklader, samt et par hegn, og et grubehus.

Herudover tolkes 6 anlæg som afgrænsning/hegnsgrøfter, 43 som gruber - heraf var blot 4 tydelige kogestensgruber -, 7 anlæg karakteriseres som kulturlag og 21 som produktionsanlæg. Af sidstnævnte var der 4 jernudvindingsovne, mens de øvrige 18 endnu har uvis funktion. Der synes dog ikke at være tvivl om, at de har været samtidige og anvendt i samme process - muligvis fremstilling af hør. Endeligt karakteriseres 44 anlæg som ikke-tolkbare fyldskifter, 53 som naturfænomener, hvoraf 2 er vådområder - de fleste øvrige var rodvæltede eller dyregange. 95 anlæg udgår.

De anlæg og konstruktioner som kan dateres nærmere end jernalder henføres til den yngre romerske jernalder-ældre germanske jernalder, baseret på typologi og daterbare keramikfund nærmere bestemt ca. 300-500 e. Kr.

Der er indsamlet 147 fund. Keramikfund udgør med 97 X-numre langt hovedparten af de indsamlede fund, Flint udgør 8 fund, herunder en fin, løsfundet mejsel (X66), der dateres til enkeltgravskultur. Da der ikke er fundet yderligere tegn på tilstedeværelsen af stenalder i området, er mejslen formentlig indsamlet af områdets beboere i jernalderen. 1 stykke ubestemmeligt jern er indsamlet, samt 2 fund af brændt ler/klining, 1 kværnsten samt 1 slibesten, 6 fund af slagge, 1 indsamlet trækulsprøve og 5 fund af brændt knogle. Endelig er 25 jordprøver udtaget fra væsentlige anlæg. Disse er sendt til Moesgaards Naturvidenskabelige afdeling med henblik på analyse.

Anlæg

Anlæg er en samlet betegnelse for spor efter, hvor man har gravet huller i forhistorisk tid.

Når den brune muldjord fjernes, fremstår de forhistoriske anlæg som mørke pletter i den lyse undergrundsjord. De mørke pletter er dér, hvor man har gravet huller i forhistorisk tid. Hullerne er blevet fyldt op med organisk materiale, trækulsholdig jord eller sten, og kaldes samlet for anlæg. Anlæggene kan være både stolpehuller fra stolper i huse, men de kan også være fx jordovne, brønde og grave.

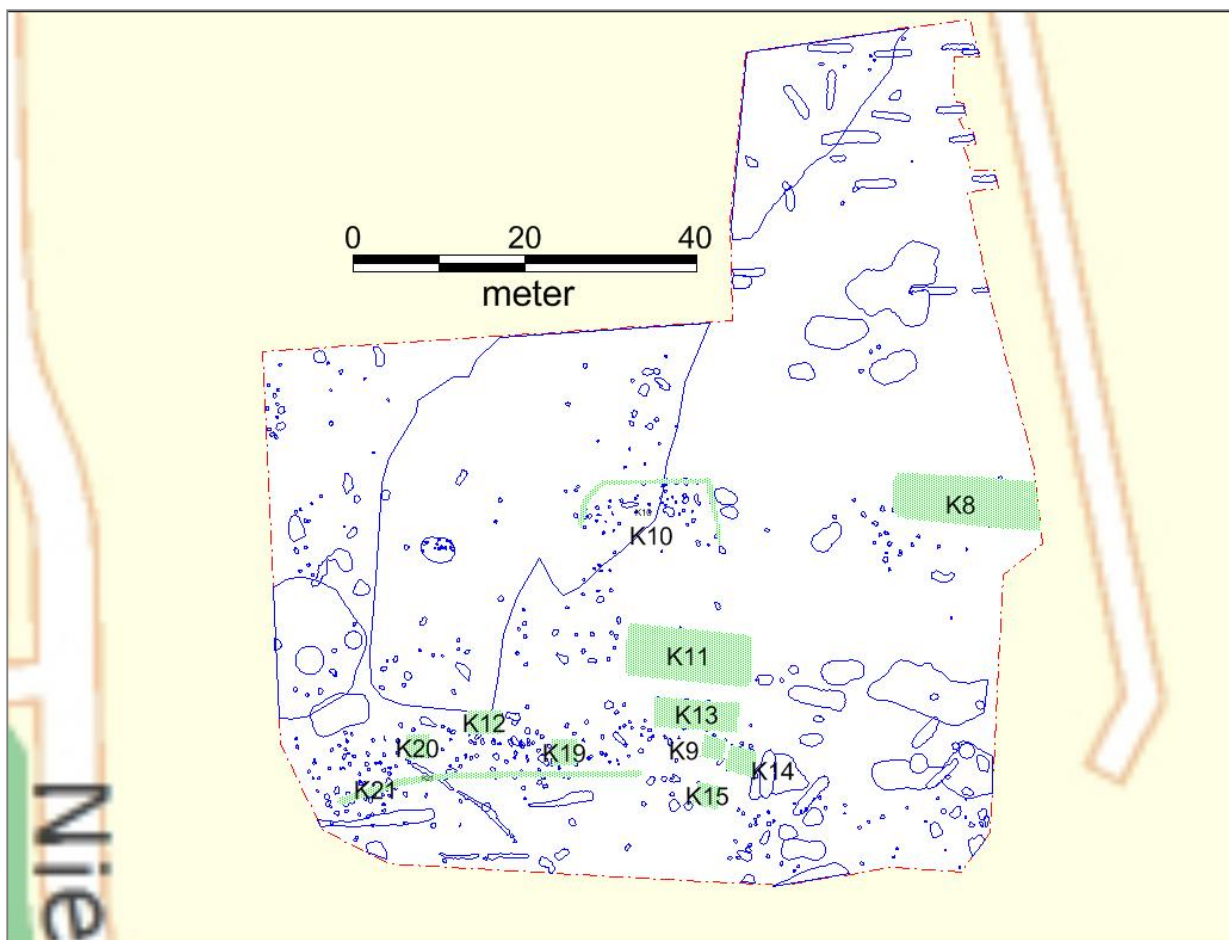

Enkeltgravs-mejslen frisk fra muld

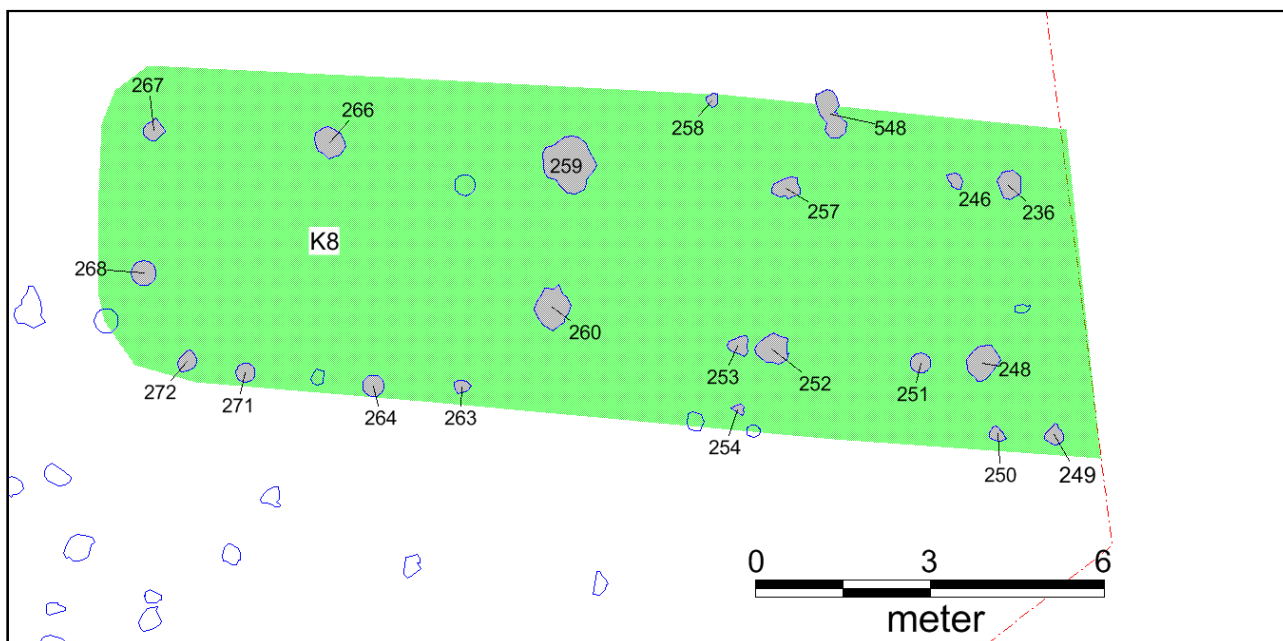
Sådan starter en udgravning op. Gravemaskinen graver forsigtigt muldlaget af i tynde lag, mens arkæologen styrer niveauet, der helst skal ramme overgangen til undergrunden, hvori fortidens nedgravninger er synlige.

Bebyggelsen – Felt 1

Sådan ser planen over det største udgravningsfelt ud. Når al mulden er rømmet af indmåles de fremkomne anlæg med GPS, så arkæologerne hurtigt kan få en plan = et overblik over området. Huse, hegn og udhuse er markeret med grønt.

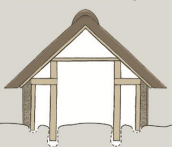
Bebyggelsen består af to forholdsvis beskedne langhuse, en større økonomibygning samt en del småhuse/firstolpeanlæg og et par ikke helt klarlagte hegnforløb. Det er ganske tydeligt, hvordan bebyggelsen ligger i et Ø-V orienteret bælte på det højeste og mest grusede plateau i området. Særligt hus K8 er anlagt på en decideret grusbanke, hvor den drænende effekt har været udnyttet til fulde. Mod vest bliver det som i det øvrige felt mere sandet. Konstruktionerne er ikke specielt velbevarede, og intetsteds er der spor af den indre indretning. Der er spredte vægstolper bevaret og herblandt sikkert også et par indgangsstolper men det kan ikke siges med sikkerhed i nogen af konstruktionerne.

Sådan kan et jernalderhus se ud på en plan. De med gråt markerede nedgravninger er de huller, som blev gravet til stolperne som skulle bære husets tag.

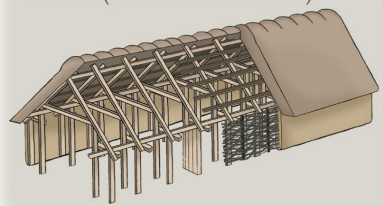
Det treskibede hus

I et treskibet hus bæres taget af to rækker af kraftige stolper, placeret ned igennem husets midte. Hustypen kaldes treskibet, da det i tværsnit kan opdeles i tre dele - mellem og på hver side af de to rækker tagbærende stolper.

Husene har haft stolper til ydervægge og andre opdelinger i huset - som skillevægge, båse til dyrene osv. - men disse er kun i heldige tilfælde bevaret. Husene er aflange og oftest 5-6 m brede. De kaldes derfor langhuse, når de er så lange, at de er brugt som bolig. Der er også mindre bygninger, som har været brugt som fx arbejdsrum og til opbevaring. Indgangene er i langhusenes lange vægge, og indrettes oftest med bolig i den ene ende (mod vest) og stald i den anden (mod øst).

Treskibede huse bygges i det meste af bronzealderen, jernalder og vikingetid - samlet en periode på omkring 2000 år (1.500 f.kr.-1.050 e.kr.).

K8: Der er tale om et såkaldt treskibet hus bestående af min. 5 sæt tagbærende stolper. Bygningen har været ca. 5,5m bred, og 15m lang, men den fortsætter muligvis mod Ø under den moderne vej. Huset er som sædvanen er Ø-V orienteret, sandsynligvis med beboelse i vest-enden og stald i øst-enden.

På husets størrelse, opbygning samt de få potteskår, der er fundet i stolpehullerne kan huset dateres til den senere del af jernalderen fra ca. 300-500 e.Kr. Denne periode er også kendt som overgangen mellem yngre romersk jernalder og ældre germansk jernalder.

K11 og K13:

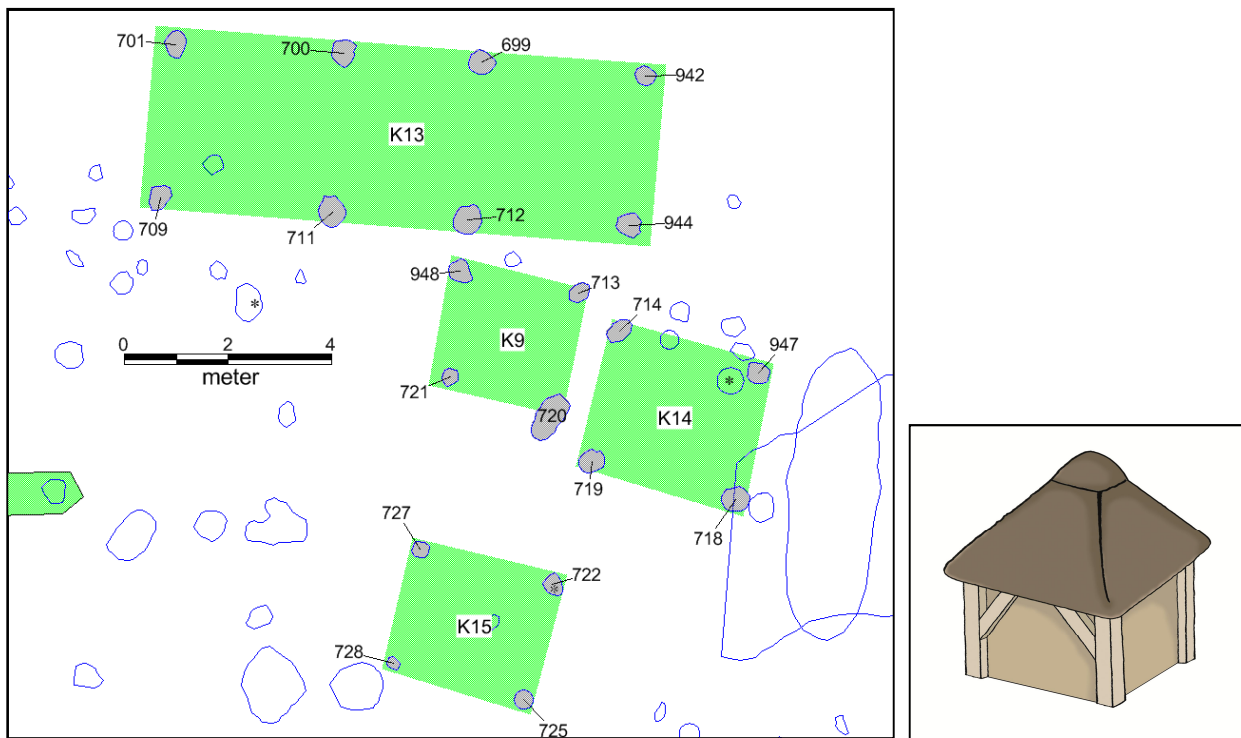

Herover ses spor efter endnu to treskibede bygninger. Til højre i billedet er det et langhus K11, som for overblikkets skyld har fået mel drysset omkring de tagbærende stolper. Til venstre er en arkæolog i færd med at markere en mindre økonomibygning K13.

K11: Treskibet hus bestående af 6 sæt tagbærende stolper sat i 3 moduler. Bygningen har været ca. 5,4m bred og 13m lang og Ø-V orienteret med en ganske svag drejning mod SØ.

K13: Treskibet bygning – formentlig en lade eller en anden form for økonomibygning til det store hus - bestående af 4 sæt tagbærende stolper. Bygningen har været ca 9m lang og 3m bred. Som K8 Ø-V orienteret med en ganske svag drejning mod SØ.

Fund/datering: I modsætning til de øvrige huse, er der her gjort flere fund: Der er fundet dele af en lille kop, et lille, ornamenteret skår fra et tyndvægget kar med min. 2 vandrette furer på halsen samt et par randskår, som hjælper med at datere bygningen til 300-500 e.Kr.

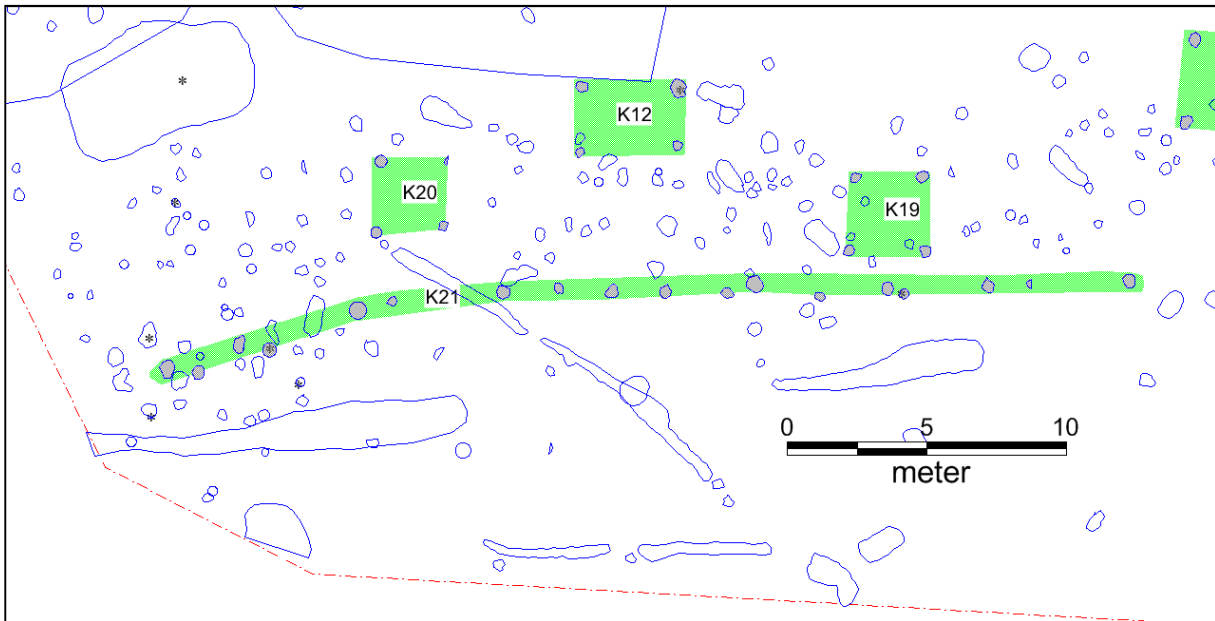

Firstolpe-anlæg/staklader:

Denne form for små bygninger ses i stort antal i denne senere del af jernalderen. De har formentlig fungeret som små udhuse til opbevaring af værktøj, foder, halm. En mulig rekonstruktion ses til højre for oversigtsplanen. Som det fremgår af planen herover, ligger disse tre eksemplarer lige neden for den førnævnte økonomibygning, og har formentlig også haft en tilknytning til dette gårdsanlæg. Der ses ingen overlap, og bygningerne respekterer fint hverandre. Derfor kan de sagtens have ligget der samtidigt. I en af tagstolperne til K14 er der fundet et meget fint ornamenteret randskår med hank (X59)-muligvis fra 3-leddet hankekar. Ornamentik og hank daterer skåret i den sidste del af YRJ.

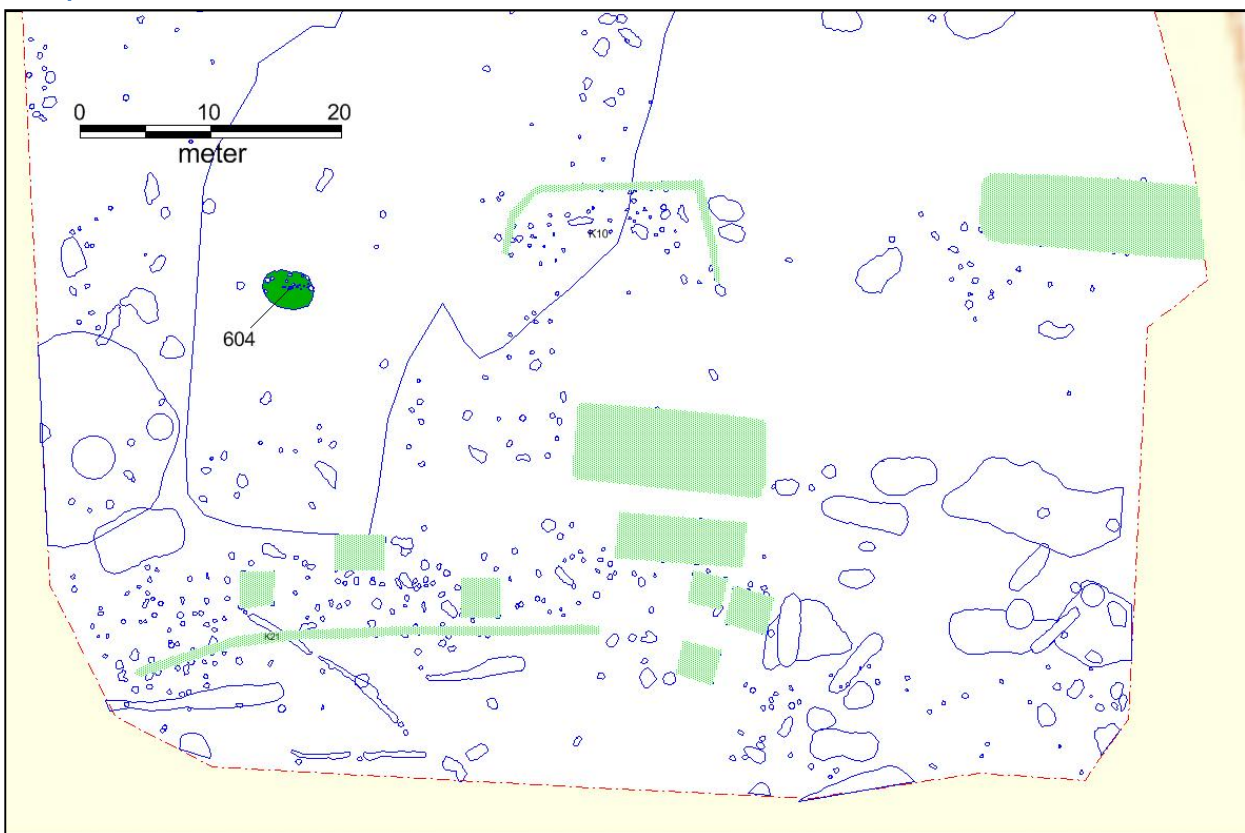

Her ses randskåret med den dekorede hank, som daterer bygningen til den sene del af yngre romersk jernalder (300-500).

Flere af disse små udhus-lignende bygninger er at finde i den sydvestligste del af udgravningsfeltet. Her ligger de lige nord for det hegn, der afgrænser bebyggelsen fra det store, sumpede vådområde, der ligger syd for feltet.

K22/A604 Grubehus:

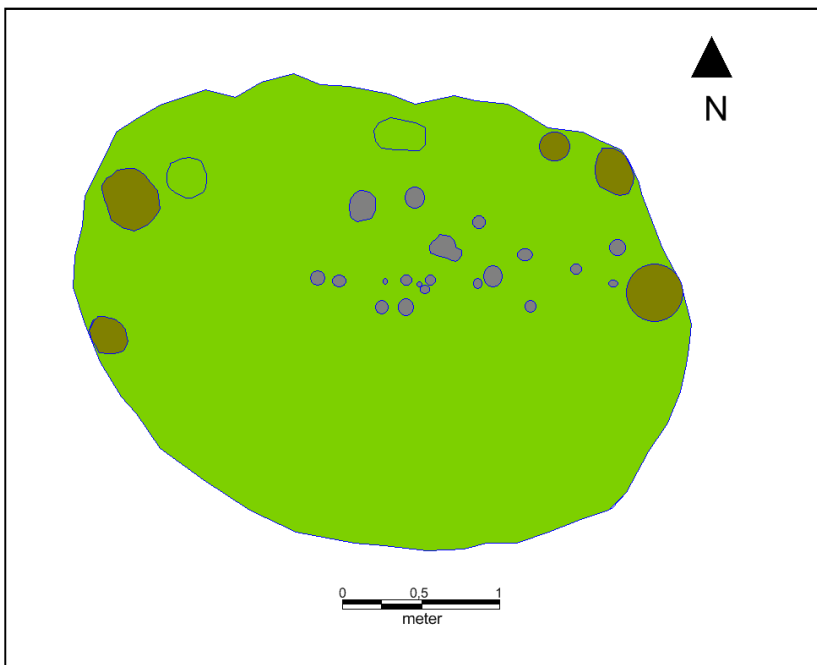

Her ses den sydlige del af felt 1 med grubehuset markeret med grønt, nedgravet i kulturlaget/vådområdet A607.

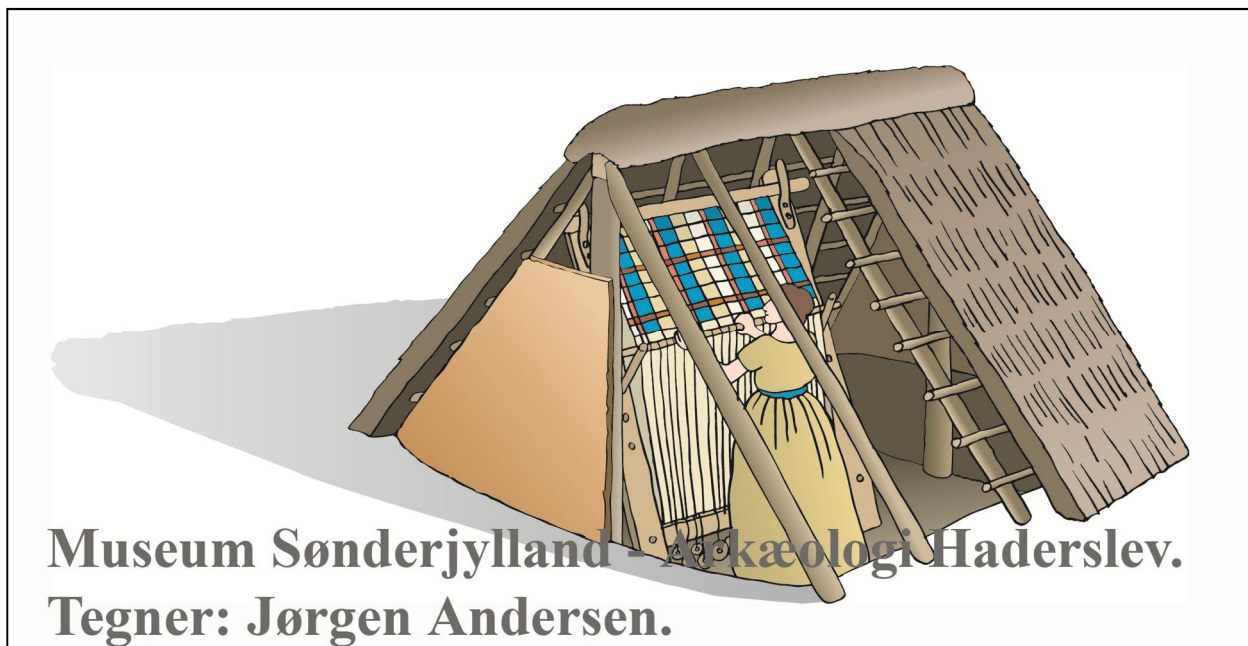
Udgravningens eneste grubehus blev ikke erkendt som et sådan i fladen. Det lignede blot en stor nedgravet grube med mørkt, sandet muld. ØV-orienteret, ovalformet, 3,8m lang og 2,8m bred. Da der skulle graves et snit med maskinen gennem det formodede kulturlag - A607 - som lagdes Ø-V, således at A604 blev snittet i samme omgang. Der dukkede ret hurtigt et stolpehul op i den sydlige del af anlægget efterhånden som jorden blev skrællet af nedefter. Selve nedgravningen var blot ca. 30cm dyb, og den sydlige halvdel var således nærmest gravet bort i første skovlfuld.

Udgravning af grubehuset nedgravet i kulturlaget, gennem hvilket der er udlagt et snit til venstre i fotoet.

Plantegning over grubehuset. Det grønne lag er anlægget, som det så ud i fladen, de brune anlæg er de tagbærende stolper, mens de grå er pælehullerne. De udfyldte indmålinger var lavninger i bundlaget. Desværre var den sydlige halvdel gravet bort af maskinen før der nåede at blive registreret noget her.

Et grubehus er en nedgravet værkstedshytte, der kunne bruges til alverdens formål, som der ikke var plads eller gunstige forhold til inde i beboelses-huset. På rekonstruktionstegningen herover er den jernalderlige husmoder i gang med vævning, og det kan meget vel have været samme funktion som vores grubehus har haft.

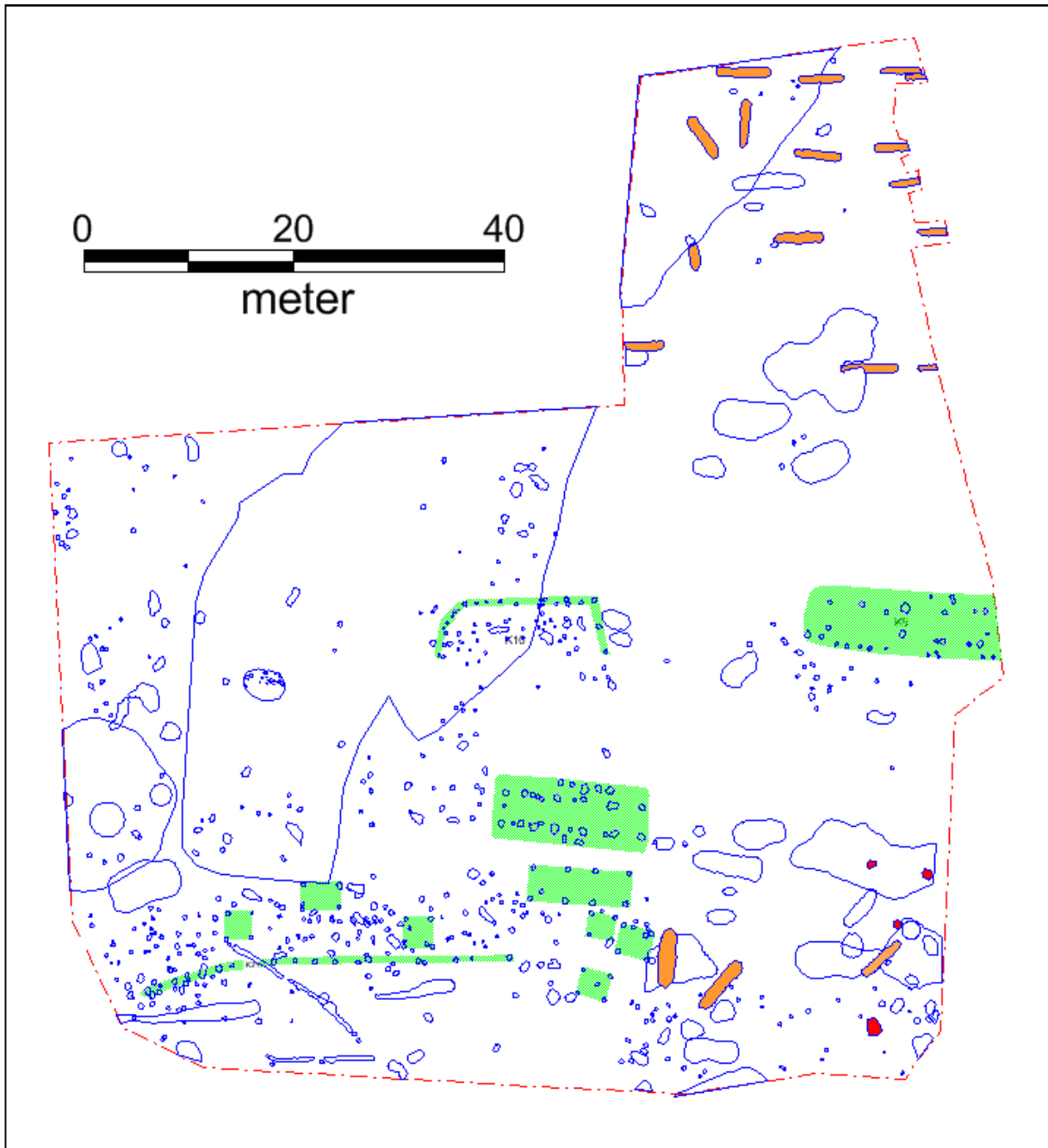
Under bundniveau stod de små, irregulære fyldskifter tydeligt frem med deres lysegrå muldede sandjord mod den orange-gule lerede undergrund. Fyldskifterne tolkes som pælehuller efter stokke, der har stået med ganske tæt afstand i grubehuset. Disse har skulle stå fast, og har været banket godt ned i undergrunden. Der er med al sandsynlighed røget en mængde huller ved den maskinelle afgravning af den sydlige halvdel, men i den nordlige er der registreret 20 af disse spor efter nedbankede stokke. Der er ikke noget regulært forløb at spore i hullerne, som stod meget tydelige frem i fladen efter bundlaget var blevet fjernet. Det forekommer indlysende at hullerne har en sammenhæng med grubens funktion, og de kan med stor sandsynlighed stamme fra en stavbygget konstruktion - eksempelvis en væv, der har haft brug for et stabilt skelet. Der er desværre ikke fundet vævevægte eller andre fund i grubehuset, som kan understøtte denne tese, men måske kan den i stedet understøttes af de mange, ejendommelige gruber lige i nærheden. Disse beskrives senere.

Fund: der blev gjort en del fund i det lille grubehus, men eftersom størstedelen lå og rodede i den øverste del af nedgravningen hører de næppe til husets brugsperiode. Der er nærmere tale om husholdnings-affald, som er kastet i hullet efter at huset ikke længere har været anvendeligt.

X168 (randskår) og X58 (miniaturekar med afslået bund) var blandt fundene i grubehusets opfyldslag.

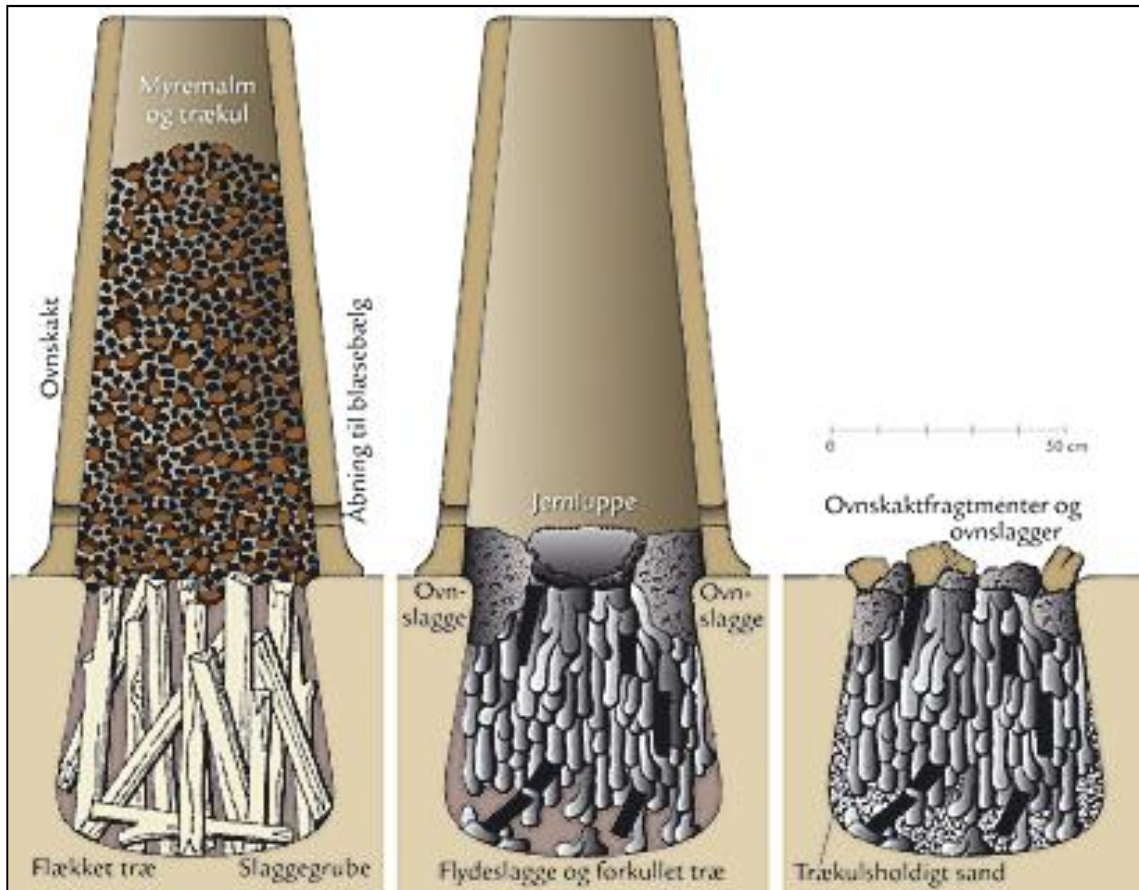
Aktiviteter/produktion:

Oversigt over produktions-anlæggene i felt 1. Jernudvindingsovnene er markeret med rødt i det sydøstlige hjørne, mens de aflange, mulige hørfremstillingsgruber er markeret med orange.

Jernudvinding:

Til trods for at pladsen har frembragt meget få genstande af jern, er her fundet evidens for jernudvinding i 4 tilfælde. Anlæggene er meget ensartede og består hovedsageligt af den nedgravede slaggegrube.

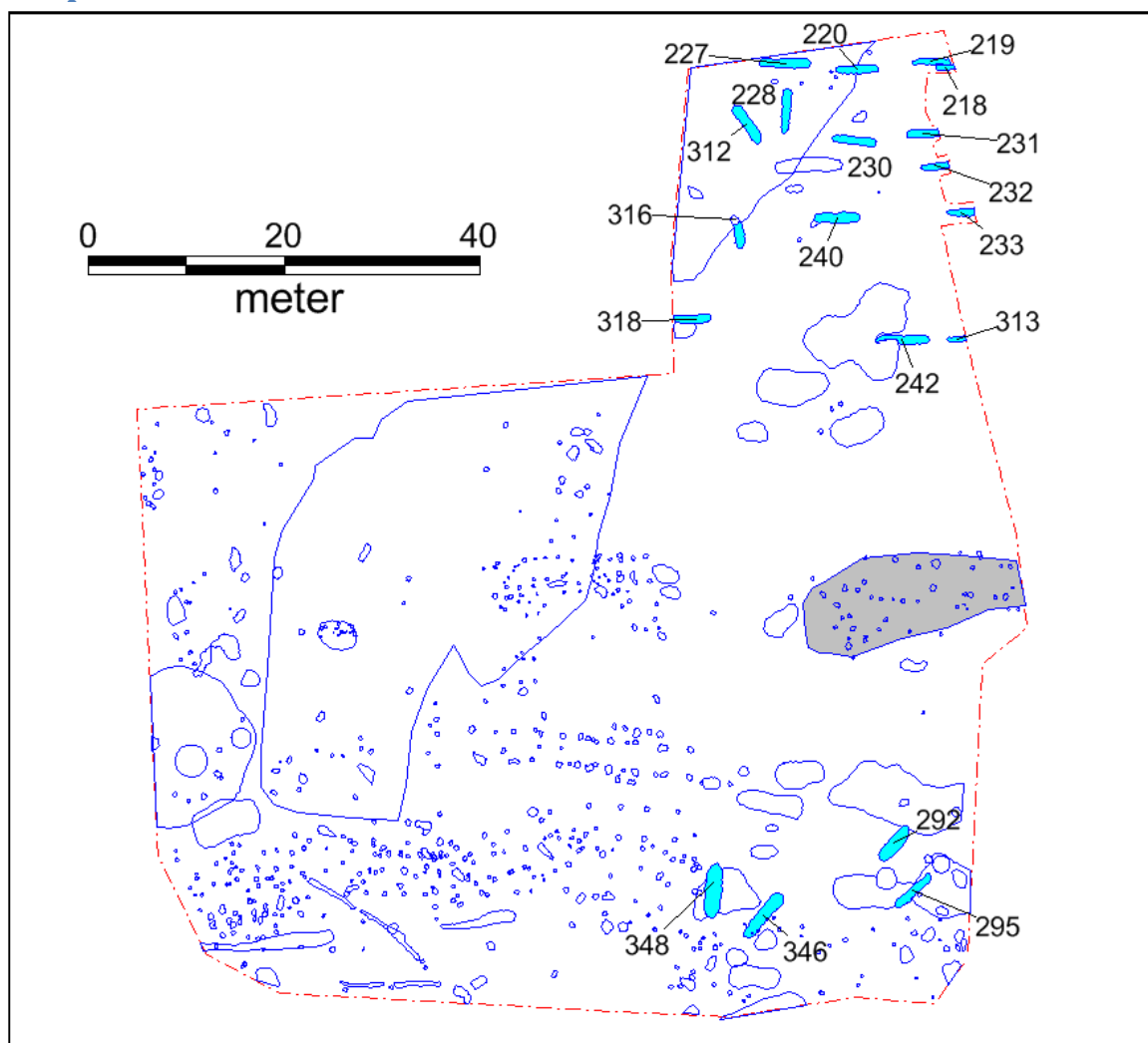
Det er resterne af en sådan type ovn, som der er fundet 4 af i udgravningen. Myremalmen, som sikkert har været tilgængelig i vådområdet lige syd for bopladsen, er fyldt i skakten sammen med trækul. Temperaturen i ovnen blev styret ved hjælp af blæsebælg, idet udvindingsprocessen skulle op på 12-1300 grader. Jernet klumper og udskilles fra myremalmen ved denne temperatur, mens affaldsproduktet, jernslaggen, bliver tyndtflydende. Slaggen løber ned i slaggegruben under ovnen og størkner. Jernet smelter først ved omkring 1500 grader, så der ved lavere temperaturer dannes en jernsvamp (jernluppe) af små jernkorn. Ovnene kunne kun bruges én gang og der blev kun fremstillet små mængder jernsvamp i disse ovne. Til gengæld krævede det kun en kortvarig efterbehandling, for at kunne bearbejde jernet til redskaber.

Her ses et eksempel på en slaggegrube, som er det eneste de der er tilbage af ovnene.

En sådan slaggegrubeovn har kunnet producere omkring 10kg jern i den ene udvindings, som ovnen kunne anvendes til. Det har sandsynligvis blot dækket behovet rent lokalt, og der har næppe været tale om en større produktion. Myremalmen har antageligt kunnet hentes i vådområdet lige syd for felt 1.

Hørproduktion?:

De allerførste anlæg som fremkom ved muldafrømningen var de nordligste af disse ganske ejendommelige og karakteristiske anlæg, der umiskendeligt klumpede sig sammen om det store vådbundsområde A309. I denne del af felt 1 lå langt de fleste af denne type anlæg, men i den sydlige del lå der 4stk ligesom en enkelt var beliggende i felt 2.

I alt tolkes 19 anlæg til at tilhøre denne særlige type. Selvom fyldet var varierende, forekommer anlæggenes udformning så karakteristisk, at anlæggene må have en funktionsmæssig sammenhæng. Af de 19 anlæg var 12 orienteret stik Ø-V. De øvrige forekommer mere tilfældigt anlagte, men de 4 anlæg i den sydlige del af felt 1 lå

tilnærmelsesvis NØ-SV. Alle gruberne var aflange med en længde på mellem 3,9-5,6m, med en hovedvægt omkring 4,5m lange. Bredden var afvekslende fra 48-98cm, og det samme gælder dybden, som var fra 12-70cm. Denne store variationsbredde skyldes en ret svingende bevaringsgrad af nedgravningerne, og de smalleste var også altid dem med den ringeste dybde. I fladen stod de fleste tydeligt frem - mange med en karakteristisk rødsort, ganske tynd bræmme rundt i kanten af nedgravningen. Dette sammenholdt med anlæggenes udformning fik hurtigt udgraverne til at tænke på hørtørringsanlæg, selvom disse ikke ligefrem plejer at optræde hyppigt i jernalderbebyggelser.

A228 – meget aflangt og karakteristisk anlæg med det sorte, organiske fyld lag i bunden.

Fylden i anlæggene bestod i mange tilfælde af et ret tyndt fedtet, rødsort lag, der både farve- og strukturmæssigt stod i skarp kontrast til den sandede, grusede undergrund. Ved første øjekast tænkte man trækulslag med rødbrændt ler, men det sorte var sjældent trækulsholdigt, og det røde havde både en anden farve og struktur end brændt ler. Det sorte materiale var i flere af gruberne af en hård, grynet karakter, og virker organisk - formentlig forkullet.

Ikke alle de aflange gruber havde dette nedre lag, men alle havde i et eller andet omfang tegn på, at en lignende aktivitet var foregået i denne nedgravning. Enten i form af rødligt, varmpåvirket materiale eller rester af det organiske materiale. A346 og A348 beliggende i den sydlige del af felt 1 skilte sig ud ved også at indholde en hel del varmpåvirkede eller ildskørnede sten samt mere trækul end i de øvrige. Disse to gruber er også lidt større end

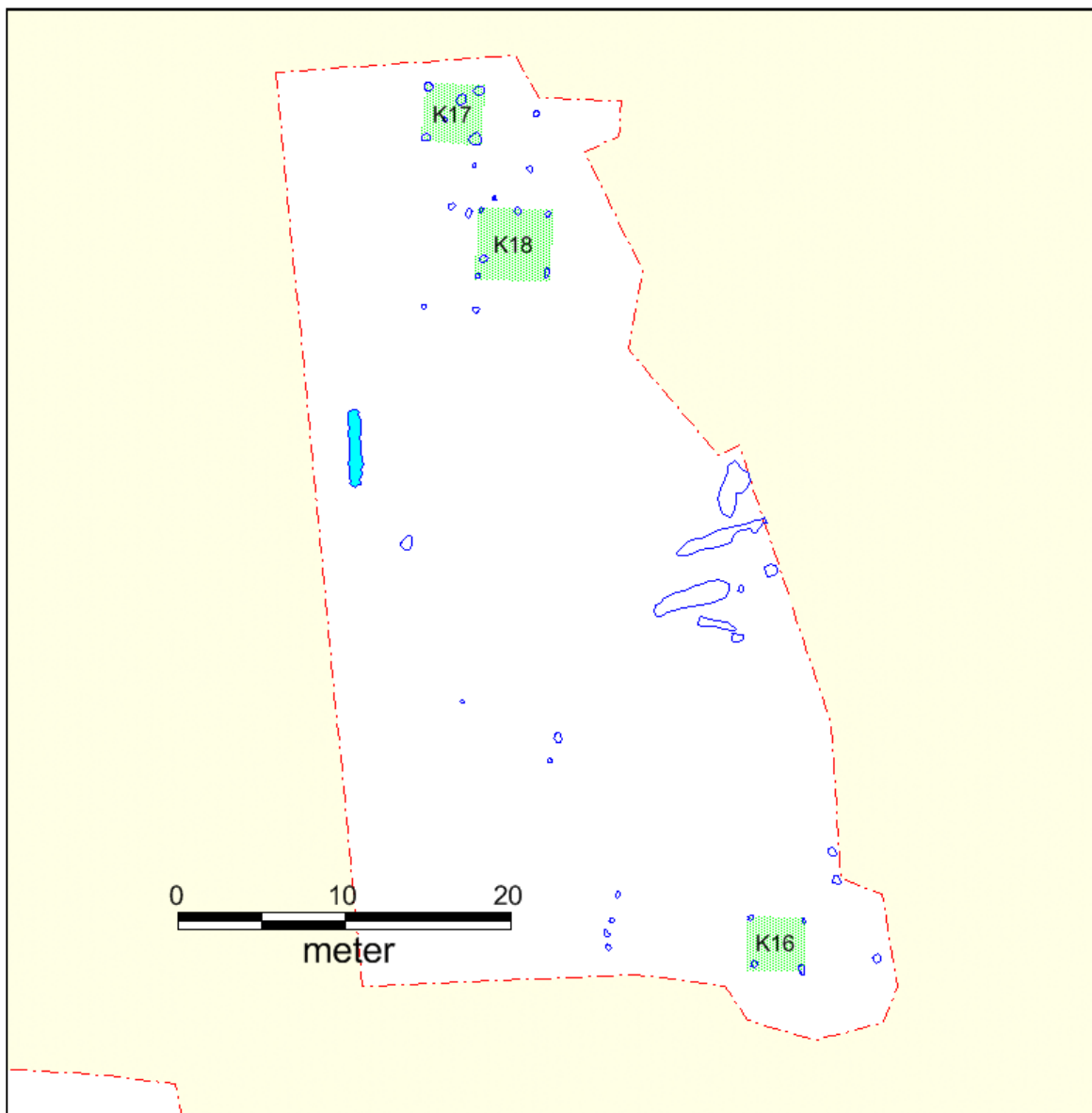
de øvrige, men idet de har samme særprægede form og rødlige lag som de andre gruber af denne art, regnes de med i denne gruppe.

Udgravning af et af de største af de ejendommelige anlæg, der måske har været anvendt i produktion af hør?

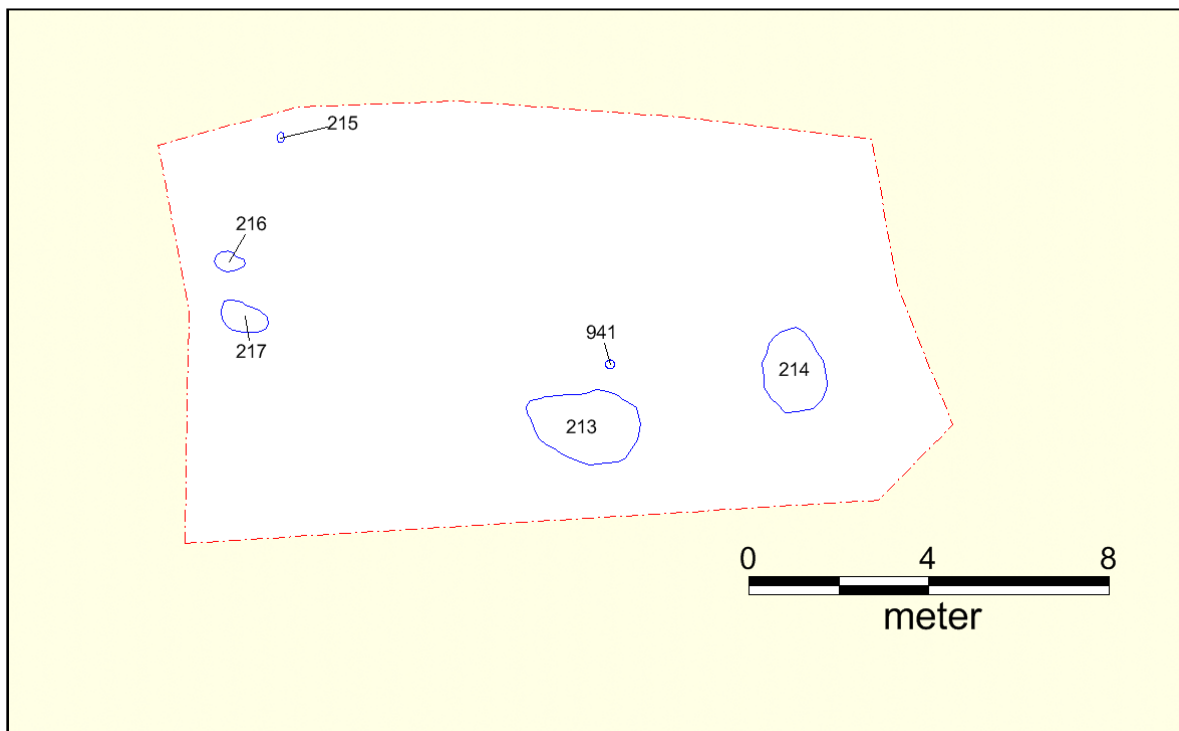
Der synes ikke at være tvivl om, at der er tale om en form for produktionsanlæg. Det karakteristiske lag, som ikke er registreret overhovedet i andre anlæg på pladsen, den ejendommelige form samt anlæggenes placering mere end antyder, at der er en sammenhæng mellem denne type anlæg. Placeringen i umiddelbar nærhed - eller ligefrem nedgravet i vådområderne - antyder at processen enten har krævet vand eller måske har den været brandfarlig. Isolationen fra bebyggelsen kan også antyde at processen har været ildelugtende, hvilket er tilfældet med hørfremstilling. Anlæggenes form og længde forekommer ligeledes egnede som brydegruber til tørring af de lange hørstængler, om end de synes unødvendigt lange til formålet. Til denne brandfarlige process skulle der i hvert fald være nem adgang til vand. Umiddelbart ligner det grynedede, organiske materiale ikke rester af hørstængler eller frø, og hørproduktion er stadig blot en foreløbig arbejdstese. Der afventes svar på floteringsprøverne fra anlæggene, og forhåbentlig kan de indsamlede jordprøver afklare, hvilken funktion anlæggene har haft.

Felt 2:

Felt 2 viste sig at være forholdsvis fundtomt, hvilket sikkert skyldes den sære og ret våde undergrund, der fandtes her nord for asfaltvejen. Her var en enkelt af de mulige hørproduktions-anlæg, samt 3 firstolpeanlæg. Konstruktionerne i felt 2 er formentlig samtidige med den øvrige bebyggelse, og man har sikkert haft et ekstra arbejdsområde her nord for bopladsen.

Felt 3:

I dette felt var der ved forundersøgelsen registreret to interessante anlæg i form af ovale, stendækkede anlæg (A213 og A214). Størrelsen og orienteringen på det ene (A213) antydede grave, og der blev fundet lidt jernalderkeramik ved afrensningen i forundersøgelsen. A213 viste sig blot at være en stendynge, som dog sikkert er deponeret her af jernalderbonden.

A214 bestod i modsætning hertil af en stenfyldt nedgravning, der fortsatte 50cm ned i undergrund. Anlægget var orienteret N-S som en regulær oval stendynge, der hovedsageligt bestod af hovedstore sten, selvom der både var større og mindre i mellem.

A214 i snit. Den grålige farve var karakteristisk for undergrunden i feltet.

Felt 3 ligger nord for den gennemgående vej, og det er her undergrunden er ganske ejendommelig med sit våde og grusede præg. Der trak øjeblikkeligt en masse vand ind i anlægget, men det virker som lavt til at skulle udgøre en brønd. Mellem stenene blev der fundet spredte lerkarskår, der muligvis er fra samme kar. At der ikke synes at være skår fra andre kar eller øvrigt affald kan antyde en særlig funktion af anlægget. Måske har anlægget været en kilde, hvilket den vandførende beskaffenhed kan tale for. Karret kunne i så fald udgøre enten resterne af en øse eller måske et decideret kildeoffer?

Sammenfattende:

Overordnet set forekommer den undersøgte plads at være en del af en samtidig bebyggelse. Ud over de udskiftede hegnsforløb synes det meste at ligge i en enkelt fase, og de få huse har formodentlig ligget på stedet samtidigt. Ganske få anlæg er overlappende, og selvom der er mange funktionsgruber er det ikke flere end man ville kunne forvente af en brugstid på en generation eller to. Pladsens udlægning virker ganske velovervejede med huskonstruktionerne på de centrale, let grusede og let forhøjede steder mellem vådområderne, hvortil aktivitetsområderne naturligt nok er anlagte.

Der kan ikke umiddelbart tegnes et tydeligt billede af beboelsens struktur som en større gårdsenhed med tydelig hegning omkring et langhus med tilhørende økononimbygninger tæt ved. Der synes dog ikke at fattes småhuse, som kan have fungeret som værksted, til opmagasinering eller arbejdsområde, og sammenholdt med de mange produktionsanlæg og bebyggelsesstrukturen forekommer denne plads nærmere at have været en lille industriel enhed end en bebyggelse, der har haft agrar produktion som sit hovedfokus. Jernudvindingen har dog formentlig kun kunnet dække eget behov, men måske de aflange funktionsgruber har frembragt en lukrativ handelsvare. Hvis dette viser sig at være fremstilling af hør, tyder det ensomme grubehus, der måske har været en vævehytte, under alle omstændigheder på, at det ikke har været det endelige produkt men derimod råmaterialerne, som man har været leveringsdygtig i.

Fundmængden fra pladsen er ganske god, og generelt er der indsamlet en del skår fra fine, ornamenterede kar. Den overvejende del af keramikken er dog hverdagskeramik, ofte med en del fastbrændt madskorpe, der beviser at tingene har været i anvendelse ved daglige gøremål.

Dateringsmæssigt synes de fleste indsamlede lerkarskår at høre hjemme i den sidste del af yngre romersk jernalder og den ældre del af germansk jernalder. Rosetteornamentik, udformning og dekoration på de 3-leddede hankekar antyder en datering i årene fra 300-500 e.Kr. Dette bekræftes af det modulopbyggede langhus, tilstedeværelsen af grubehuset samt jernudvindings-ovnene af drengsted-type.

Fremtidigt arbejde på stedet

Undersøgelsen er afsluttet, og arealerne er frigivet til jordarbejde.

Louise Søndergaard

Skanderborg Museum d. 17-01-2013

I en grube blev dette bundskår fra et større lerkar fundet. Bemærk de gennemborede huller i bunden, der viser at dette kar var et såkaldt oste-kar, som naturligt nok blev anvendt til fremstilling af oste.

Der kom også en skoleklasse på besøg for at høre om jernalderbebyggelsen. Her ses de i vestenden af et af langhusene.

Tidstavle

